

тѣхъ лучи-те на малы-те кльпикы чудесна сладость. Хотя да ся движаше, щомъ виждаше, сестра си, умирявашеся абіе като отхождаше да сѣдне до нея. Многожды обѣдѣ-ать ся окончаваше безъ да си проговорять, Ради нихното молчаніе, и добро-то имъ стояніе и красота-та на босы-те имъ ноги, бѣ казалъ чловѣкъ какъ са бѣломарморни Елленскы болваны представляюци нѣкои си отъ дѣца-та Шювныи, Но нихни-те погледи като тражаха съ ревность посрещаніе, и хиленія-та имъ като ся споразумѣваха пресладко, правяха дагы сѣкашь какъ са отъ блажены-те оныя духове, небесны-те чада, на кои-то естество-то е да ся любятъ, и не имать потреба да си толкуватъ свои-те чувствованія съ умствованія, и любовь-та съ рѣчи.

При това госпожа Латуръ, като гледаше дещеря си, че свѣтеше съ толко красоты, чувствоваше двойно чадолюбіе, но при все това и умноженіе на безпокойствіе. За то козуваше на времени: “ Ако бы да умра, що ще буде безъ состояніе Виргинія? „ Она имаше въ Франція една леля, неуженена, благородна, богата, престарѣла и благочестива, отъ коя-то ся толко безчловѣчно отхварли, когда взе за мужъ